

Хората бѣха наклонни да мислятъ, че всичко това момчето е преживѣло на сънъ или въ трескаво състояние презъ време на двуседмичното му отсъствие. Обаче неговото здраве и свежестъ показватъ, че Хари не е боледувалъ, — само устнитѣ му бѣха черни и малко подути, но това е отъ тинястата вода. Истинността на тоя разказъ се доказва и отъ поведението на женския язовецъ, който пристигна следъ него и заживѣ тукъ въ нераздѣлно приятелство.

Интересно бѣше да се наблюдава, какъ детето проявяваше склонностъ и къмъ двата начина за живение. Съ домашнитѣ си то говорѣше както по-преди, но често тичаше на четири крака, ревъше, сумтѣше и се боричкаше съ язовеца. Двамата често излизаха да играятъ на една висока купчина пѣсъкъ. Всѣки се опитваше да се покатери на купчината и да не допусне противника да го смѣкне отъ тамъ. Обикновено и двамата се търкулваха надолу, при това, Хари се кискаше, а язовецътъ квичеше, което на неговия езикъ сигурно означава смѣхъ. Презъ тѣзи дни Хари не пожела нищо, а искаше само постоянно да бжде заедно съ язовеца.

IV

Смъртта на язовеца.

Следъ единъ месецъ стана нещастие, за което ще разкажа съ голѣма скръбъ.

Гроганъ, неприятниятъ съседъ, отъ когото Хари първия пжтъ избѣга въ подземieto на язовеца, пристигна на конь въ кжщата на Сервисъ. Хари бѣше въ кжщи, язовецътъ седѣше самъ на пѣсъчната купчина. Гроганъ го видѣ, дигна пушката и извика: „язовецъ!“. За него язовецътъ не